

Asia C-95/24 [Khuzdar] ⁱ**Ennakkoratkaisupyyntö****Jättämispäivä:**

6.2.2024

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Corte d'appello di Napoli (Italia)

Ennakkoratkaisupyyntön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

6.2.2024

Rikosoikeudellinen menettely, jossa vastaajana on

ATAU

VÄLIPÄÄTÖS

jolla esitetään Euroopan unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymys unionin toimielinten säädösten pätevydestä ja tulkinnasta (Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artikla)

Corte d'appello di Napoli, ennalta ehkäiseviin toimiin ope legis erikoistunut jaosto, [– –]

[– –]

menettelyssä, joka koskee Slovakian tasavallassa lain nro 69/05 mukaisesti annettua eurooppalaista pidätysmääräystä, jonka kohteena on

ATAU, [– –]

ottaen huomioon eurooppalaisen pidätysmääräyksen, jonka Okresný súd Dunajská Streda (Dunajská Stredan piirioikeus, Slovakia) antoi 5.10.2015 slovakialaisen langettavan rikostuomion nro 3T/219/2009 täytäntöönpanoa varten; kyseinen tuomio, joka oli annettu 23.8.2010 ja saanut lainvoiman 7.9.2010, oli täytäntöönpanokelpoinen; etsitty henkilö tuomittiin siinä yhteensä viiden vuoden vankeusrangaistukseen, joka on vielä kokonaan suorittamatta

[– –] [kansallista menettelyä koskevia seikkoja]

ⁱ Tämän asian nimi on kuvitteellinen nimi. Se ei vastaa oikeudenkäynnin minkään asianosaisen todellista nimeä.

TOTEAA SEURAAVAA:

1. Tosiseikat

Slovakian tasavalta, joka on Euroopan unionin jäsenvaltio, antoi 5.10.2015 eurooppalaisen pidätysmääräyksen slovakialaisen Dunajská Stredan piirioikeuden 23.8.2010 antaman, 7.9.2010 lainvoimaiseksi tulleen ja täytäntöönpanokelpoisen rikostuomion nro 3T/219/2009 täytäntöönpanoa varten. Tuomiolla etsitty henkilö ATAU (alias ATAU) tuomittiin yhteensä viiden vuoden vankeusrangaistukseen, joka on vielä kokonaan suorittamatta. Rikospoliisi tavoitti etsityn henkilön Italiassa 19.6.2023 ja otti hänet väliaikaisesti säilöön. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida luovuttamista, jota Slovakian tasavalta on eurooppalaisen pidätysmääräyksen nojalla vaatinut. Ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa vireillä olevan menettelyn kuluessa etsitty henkilö on ilmoittanut ja näyttänyt toteen, että hän on tosiasiallisesti ja laillisesti oleskellut Italiassa yli viiden vuoden ajan; näin ollen hän on pyytänyt ennakkoratkaisupyynnön esittänyttä tuomioistuinta kieltäytymään hänen luovuttamisestaan ja määräämään, että hänelle slovakialaisessa rikostuomiossa langettu tuomio pannaan täytäntöön Italiassa tunnustamalla tuomio Italiassa tapahtuvaa täytäntöönpanoa varten.

Voidakseen arvioida kyseistä pyyntöä, joka ei ole ilmeisen perusteeton, ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pyysi Slovakian tasavaltaa täyttämään todistuksen ja täsmentämään siinä tuomittuun sovelletut menettelylliset takeet. Dunajská Stredan piirioikeus ilmoitti 2.11.2023 päivätyssä kirjallisessa vastauksessaan, että tuomittu ei osallistunut henkilökohtaisesti oikeudenkäyntiin, jonka päätteeksi häntä koskeva langettava tuomio annettiin. Oikeudenkäynnissä häntä kuitenkin avusti ja edusti asianajaja. Tuomittu ei myöskään koskaan saanut tietoa oikeudenkäynnin ajankohdasta ja paikasta, mutta hän oli tietoinen siitä, että oikeudenkäynti häntä vastaan oli vireillä, koska hänet oli pidätetty ja asetettu tutkintavankeuteen Slovakiassa saman rikoksen vuoksi 28.9.2009; hänet oli vapautettu 15.12.2009 ja sijoitettu Slovakian alueella sijaitsevalle pakolaisleirille, mistä hän pakeni 31.12.2009. Hän ei palannut leirille eikä ilmoittanut osoitetta tiedoksiantoja varten, joten slovakialainen tuomioistuin ei enää kyennyt tavoittamaan häntä eikä antamaan hänelle tiedoksi haastetta, jossa häntä olisi kehoitettu saapumaan oikeuden istuntoon. Tästä syystä istunto pidettiin vastaajan poissa ollessa tämän pakoillessa viranomaisia vaikka oli tietoinen oikeudenkäynnistä. Oikeudenkäynnissä vastaajaa avusti ja edusti puolustusasianajaja, ja sen päätteeksi vastaaja tuomittiin viiden vuoden vankeusrangaistukseen.

Koska tällä hetkellä ei nykyisten tietojen valossa vaikuta siltä, että luovuttamisesta kieltäytymiselle olisi muita perusteita, ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on varmistettava, täytyvätkö edellytykset luovuttamisesta kieltäytymiselle siinä tapauksessa, että tuomio tunnustetaan etsitylle henkilölle

langetetun viiden vuoden vankeusrangaistuksen Italiassa tapahtuvaa täytäntöönpanoa varten, kuten kyseinen henkilö itse on pyytänyt.

2. Italian kansallinen lainsäädäntö

22.4.2005 annetun lain nro 69, jonka otsikko on Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (Säännökset, joilla kansallinen lainsäädäntö saatetaan yhdenmukaiseksi eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS kanssa) 18 bis §:n 2 momentissa, sellaisena kuin sitä ajallisesti sovelletaan nyt tarkasteltavaan asiaan, säädetään seuraavaa: ”Kun eurooppalainen pidätysmääräys on annettu sellaisen tuomion täytäntöönpanemiseksi, jossa määrätään vapausrangaistus tai vapauden menetyksen käsittävä toimenpide, ylioikeus (corte d'appello) voi kieltäytyä luovuttamasta Italian kansalaista tai henkilöä, joka on laillisesti ja tosiasiallisesti asunut tai oleskellut Italian alueella yhtäjaksoisesti vähintään viisi vuotta, [– –] edellyttäen, että kyseinen ylioikeus määrää, että asianomainen rangaistus tai toimenpide pannaan täytäntöön Italiassa sen kansallisen lainsäädännön mukaisesti”. ATAUn (alias ATAU) osalta vaikuttaa asiakirja-aineiston perusteella siltä, ettei näiden edellytysten täyttymistä voida sulkea pois.

7.9.2010 annetun asetuksen (decreto legislativo) nro 161, jonka otsikko on Disposizioni per conformare il diritto interno alla Decisione quadro 2008/909/GAI relativa all'applicazione del principio del reciproco riconoscimento alle sentenze penali che irrogano pene detentive o misure privative della libertà personale, ai fini della loro esecuzione nell'Unione Europea (Säännökset, joilla kansallinen lainsäädäntö saatetaan yhdenmukaiseksi vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta rikosasioissa annettuihin tuomioihin, joissa määrätään vapausrangaistus tai vapauden menetyksen käsittävä toimenpide, niiden täytäntöön panemiseksi Euroopan unionissa annetun puitepäätöksen 2008/909/YOS kanssa) 24 §:ssä säädetään, että jos ylioikeus (corte d'appello) kieltäytyy langettavaan rikostuomioon perustuvan eurooppalaisen pidätysmääräyksen nojalla vaaditusta luovuttamisesta ja määrää rangaistuksen suoritettavaksi Italiassa, sen on samassa yhteydessä Italiassa tapahtuvaa täytäntöönpanoa varten tunnustettava se ulkomainen rikostuomio, johon eurooppalainen pidätysmääräys perustuu, mikäli edellytykset tähän täyttyvät.

Italian lainsäädännön mukaan on näin ollen niin, että jos ylioikeus päättää kieltäytyä luovuttamisesta ja määrätä ulkomaisen rikostuomion täytäntöönpantavaksi Italiassa, sen on tunnustettava kyseinen tuomio 7.9.2010 annetun asetuksen nro 161 mukaisesti, minkä se voi tehdä yksinomaan siinä tapauksessa, että tunnustamisen edellytykset täyttyvät.

7.9.2010 annetun asetuksen nro 161 13 §:n i kohdan 1 alakohdassa [– –] säädetään seuraavaa: ”Ylioikeus (corte d’appello) kieltäytyy tunnustamasta langettavaa tuomiota seuraavissa tapauksissa: – – i) jos asianosainen ei ole ollut henkilökohtaisesti läsnä oikeudenkäynnissä, jonka päätteeksi täytäntöön pantava ratkaisu on annettu, ellei todistuksesta ilmene, 1) että hän oli asianmukaiseen aikaan saanut haasteen henkilökohtaisesti tiedoksi ja siten saanut tiedon oikeudenkäynnin ajankohdasta ja paikasta tai oli tosiasiallisesti saanut niistä virallisen tiedon muilla sellaisilla keinoilla, että hänen voidaan kiistattomasti todeta olleen niistä tietoinen, ja että hänelle oli ilmoitettu, että asia voidaan ratkaista, vaikka hän jää pois oikeudenkäynnistä; tai 2) että hän, tietoisena oikeudenkäynnin ajankohdasta, oli valtuuttanut valitsemansa tai hänelle viran puolesta nimetyn oikeudenkäyntiavustajan puolustamaan itseään oikeudenkäynnissä, ja tämä edustaja tosiasiallisesti avusti häntä oikeudenkäynnissä; tai 3) että hän, sen jälkeen, kun päätös oli annettu hänelle tiedoksi ja hänelle oli nimenomaisesti ilmoitettu hänen oikeudestaan uudelleen käsittelyyn tai muutoksenhakuun, johon hänellä on oikeus osallistua ja joka antaa mahdollisuuden syytteen uudelleentutkimiseen ja uusien todisteiden esittämiseen, nimenomaisesti ilmoitti, ettei riitautu päätöstä, tai ei pyytänyt uudelleen käsittelyä tai hakenut muutosta määräajassa.”

Kuten edellä todettiin, etsitty henkilö ei nyt tarkasteltavassa tapauksessa missään vaiheessa saanut tietoa oikeudenkäynnin ajankohdasta ja paikasta, kuten 1 alakohdassa edellytetään, eikä oikeudenkäynnin ajankohdasta, kuten 2 alakohdassa edellytetään, eikä hän myöskään saanut 3 alakohdassa tarkoitettuja tietoja. Slovakian tasavalta on nimittäin ilmoittanut, että kyseinen henkilö oli tietoinen ainoastaan siitä, että oikeudenkäynti on vireillä, koska hänet oli pidätetty ja asetettu tutkintavankeuteen kolmeksi kuukaudeksi ennen oikeudenkäynnin alkua; saman ilmoituksen mukaan hän oli vapauttamisensa jälkeen paennut jälkiä jättämättä niin, ettei hänelle ollut voitu ilmoittaa oikeudenkäynnin ajankohdasta ja paikasta eikä siitä, että asiassa annettaisiin ratkaisu, vaikka hän jättäisi saapumatta paikalle.

Näin ollen tilanne on se, että vaikka ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuimien nyt tarkasteltavassa tapauksessa katsoisi aiheelliseksi kieltäytyä luovuttamisesta ja määrätä rangaistuksen täytäntöön pantavaksi Italiassa, se ei voisi tehdä näin, koska samanaikaisesti tuomion tunnustamisesta kieltäytymisen edellytykset täyttyvät.

Toisaalta 22.4.2005 annetun lain nro 69 1 §:n 1-bis momentissa [– –], sellaisena kuin sitä ajallisesti sovelletaan nyt tarkasteltavaan asiaan, säädetään eurooppalaiseen pidätysmääräykseen liittyvistä menettelyllisistä takeista seuraavaa: ”Kun eurooppalainen pidätysmääräys on annettu sellaisen tuomion täytäntöönpanemiseksi, jossa on määrätty vapausrangaistus tai vapauden menetyksen käsittävä toimenpide sellaisen oikeudenkäynnin päätteeksi, johon asianomainen henkilö ei ole henkilökohtaisesti osallistunut, eurooppalaisessa pidätysmääräyksessä on lisäksi oltava mainittuna vähintään yksi seuraavista ehdoista: – – b) asianomaista henkilöä, jolle oli ilmoitettu häntä vastaan vireillä olevasta oikeudenkäynnistä, edusti oikeudenkäynnissä, jonka päätteeksi edellä

mainittu tuomio annettiin, hänen itsensä nimeämä tai hänelle viran puolesta nimetty avustaja.”

Näin ollen on katsottava, että kun tuomittu on saanut tiedon siitä, että häntä vastaan on vireillä oikeudenkäynti, ja hänellä on ollut siinä avustaja, eurooppalainen pidätysmääräys voidaan panna täytäntöön luovuttamalla mutta tuomiota ei voida tunnustaa täytäntöönpanovaltiossa.

Eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteella tapahtuva luovuttaminen voidaan nimittäin tehdä jo sillä ehdolla, että tuomittu, jolla on ollut avustaja, on saanut tiedon siitä, että häntä vastaan on vireillä oikeudenkäynti; sen sijaan tuomion tunnustaminen täytäntöönpanovaltiossa on sallittu vain sillä ehdolla, että tuomittu, jolla on ollut avustaja, on saanut tiedon oikeudenkäynnin ajankohdasta.

Nyt tarkasteltavassa tapauksessa näistä säännöistä seuraa, että ATAU (alias ATAU) voidaan luovuttaa Slovakian tasavaltaan, koska hänellä oli avustaja ja hän oli tietoinen oikeudenkäynnin vireilläolosta, mutta Italia ei voi kieltäytyä luovuttamisesta määräämällä, että rangaistus pannaan täytäntöön Italiassa, vaikka ATAU oli tosiasiallisesti oleskellut Italian alueella yli viisi vuotta ja esittänyt tällaisen pyynnön, koska hän ei ollut saanut tietoa oikeudenkäynnin ajankohdasta.

Tämä johtaa siis siihen paradoksaaliseen tilanteeseen, että se, että tuomitulle tunnustamisen osalta vahvistetut menettelylliset takeet ovat vaativammat kuin tuomitulle eurooppalaisen pidätysmääräyksen osalta vahvistetut menettelylliset takeet, vaikuttaa tuomitun vahingoksi eikä hänen edukseen.

Niinpä nyt tarkasteltavassa tapauksessa ei olisi mahdollista kieltäytyä ATAU:n (alias ATAU) eduksi hänen luovuttamisestaan hänen tosiasiallisen, viisi vuotta jatkuneen Italiassa oleskelunsa perusteella, koska paradoksaalisesti menettelylliset takeet, jotka Slovakian tasavalta on hänelle varannut (tieto oikeudenkäynnin vireilläolosta), ovat lievemmät kuin tuomion tunnustamisen edellyttämät menettelylliset takeet (tieto oikeudenkäynnin ajankohdasta), jotka – jos se olisi varattu hänelle – olisivat mahdollistaneet luovuttamisesta kieltäytymisen ja sen jälkeisen tuomion täytäntöönpanon Italiassa.

Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan etsitty henkilö menettää tällä tavoin oikeuden suorittaa rangaistuksensa täytäntöönpanovaltiossa, mutta ei siksi, että hänelle on annettu vaativammat menettelylliset takeet, vaan paradoksaalisesti siksi, että hänelle on annettu lievemmät menettelylliset takeet; näin hänelle aiheutuu perusteettomasti kaksinkertainen vahinko, kun ensin oikeudenkäynti on käyty hänen poissa ollessaan ilman, että hänellä olisi ollut tietoa oikeudenkäynnin ajankohdasta, ja sitten hänet luovutetaan tuomion antaneeseen valtioon sen sijaan, että hän saisi suorittaa rangaistuksensa täytäntöönpanovaltiossa, vaikka muut edellytykset siihen täytyisivät.

Kyseinen järjestelmä johtaa lisäksi siihen paradoksaaliseen tulokseen, että sama langettava rikostuomio, jota ei voida tunnustaa Italiassa täytäntöönpanoa varten siksi, että sovelletut menettelylliset takeet (tieto vireillä olevasta

oikeudenkäynnistä) ovat vaadittuja takeita (tieto oikeudenkäynnin ajankohdasta) lievemmat, mahdollistaa kuitenkin luovuttamisen tuomion antaneeseen valtioon täytäntöönpanoa varten. Euroopan oikeudenkäyttöalueella nimittäin katsotaan nyt, että yhtäältä tuomio ei täytä täytäntöönpanon edellyttämiä menettelyllisiä vähimmäistakeita mutta toisaalta se täyttää menettelylliset vähimmäistakeet, jotta henkilö voidaan luovuttaa täytäntöönpanoa varten tuomion antaneeseen jäsenvaltioon, joka on antanut kyseisen tuomion näillä lievemmillä takeilla.

Tätä johtopäätöstä on siten verrattava unionin oikeussäätöihin, jotta voidaan arvioida, voidaanko unionin oikeutta tulkita siten – ja onko se pätevä siinä merkityksessä –, että luovuttamisesta voidaan kieltäytyä, kun tuomio on ensin tunnustettu täytäntöönpanovaltiossa tapahtuvaa rangaistuksen suorittamista varten, siinäkin tapauksessa, että tuomion tunnustamiselle asetetut menettelylliset takeet eivät täyty, mikäli eurooppalaiseen pidätysmääräykseen perustuvalla luovuttamiselle asetetut menettelylliset takeet täyttyvät.

3. Unionin oikeuden säännökset ja määräykset.

Eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS 4 artiklan 6 kohdassa määrätään, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi kieltäytyä luovuttamisesta, jos eurooppalainen pidätysmääräys on annettu rangaistuksen täytäntöönpanoa varten ja tuomittu oleskelee täytäntöönpanosta vastaavassa jäsenvaltiossa, on sen kansalainen tai asuu siellä vakinaisesti, edellyttäen, että tämä valtio sitoutuu panemaan rangaistuksen itse täytäntöön kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti.

Vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta rikosasioissa annettuihin tuomioihin, joissa määrätään vapausrangaistus tai vapauden menetyksen käsittävä toimenpide, niiden täytäntöön panemiseksi Euroopan unionissa 27.11.2008 annetun neuvoston puitepäätöksen 2008/909/YOS 25 artiklassa määrätään, että jos täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen kieltäytyy luovuttamisesta 13.6.2002 annetun neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS 4 artiklan 6 kohdan mukaisesti, on rangaistusten täytäntöönpanoon sovellettava myös kyseisen 27.11.2008 annetun neuvoston puitepäätöksen 2008/909/YOS säännöksiä.

Puitepäätöksen 2008/909/YOS [– –] 9 artiklan 1 kohdan i alakohdan sanamuoto on seuraava: ”Täytäntöönpanovaltion toimivaltainen viranomainen voi kieltäytyä tunnustamasta tuomiota ja panemasta rangaistusta täytäntöön, jos i) 4 artiklassa edellytetyn todistuksen mukaan asianomainen henkilö ei ollut henkilökohtaisesti läsnä päätökseen johtaneessa oikeudenkäynnissä, jollei todistuksessa todeta, että kyseinen henkilö päätöksen tehneen valtion kansallisessa lainsäädännössä tarkemmin määriteltyjen menettelyvaatimusten mukaisesti asianmukaiseen aikaan joko oli saanut haasteen henkilökohtaisesti tiedoksi ja siten saanut tiedon päätökseen johtaneen oikeudenkäynnin ajankohdasta ja paikasta tai oli muilla keinoin tosiasiallisesti saanut virallisen tiedon kyseisen oikeudenkäynnin

ajankohdasta ja paikasta siten, että voidaan kiistattomasti todeta, että hän oli tietoinen oikeudenkäynnistä, ja hänelle oli ilmoitettu, että asia voidaan ratkaista, vaikka hän jää pois oikeudenkäynnistä tai ii) oli oikeudenkäynnistä tietoisena valtuuttanut oikeudenkäyntiavustajan, jonka joko asianomainen henkilö tai valtio oli nimennyt puolustamaan häntä oikeudenkäynnissä, ja tämä edustaja oli tosiasiallisesti puolustanut häntä oikeudenkäynnissä tai iii) sen jälkeen, kun päätös oli annettu asianomaiselle henkilölle tiedoksi ja hänelle oli nimenomaisesti ilmoitettu hänen oikeudestaan uudelleenkäsitteilyyn tai muutoksenhakuun, johon henkilöllä on oikeus osallistua ja joka antaa mahdollisuuden asian ratkaisuperusteiden uudelleentutkimiseen, mukaan lukien uudet todisteet, ja joka voi johtaa alkuperäisen päätöksen kumoamiseen: nimenomaisesti ilmoitti, ettei hän riitautu päätöstä, tai ei pyytänyt uudelleenkäsitteilyä tai hakenut muutosta määrääjässä”.

Unionin oikeudessa määrätään siten nimenomaisesti, että tuomitun poissa ollessa annetun langettavan rikostuomion tunnustaminen täytäntöönpanovaltiossa edellyttää, että tuomittu, jolla on ollut oikeudenkäyntiavustaja, on ollut tietoinen vähintään oikeudenkäynnin ajankohdasta. Italian kansallisessa oikeudessa on sama sääntö.

Erona on se, että kun Italian kansallisessa oikeudessa edellä esitetyn mukaisesti säädetään, että elleivät kyseiset menettelylliset takeet toteudu, kansallinen tuomioistuin ”kieltäytyy tunnustamasta”, unionin oikeudessa sen sijaan määrätään, että tällaisessa tapauksessa täytäntöönpanovaltion tuomioistuin ”voi kieltäytyä tunnustamasta” tuomiota. Unionin oikeuden kanssa yhdenmukaistetun Italian oikeuden mukaisesti ylioikeudella (corte d’appello) olisi siis velvollisuus kieltäytyä tunnustamisesta, kun taas unionin oikeuden mukaan sillä olisi oikeus mutta ei velvollisuutta kieltäytyä siitä.

Tämä ero on nyt tarkasteltavassa tapauksessa olennainen. Jos asiassa nimittäin sovelletaan unionin oikeuden kanssa yhdenmukaistettua kansallista oikeutta, nyt tarkasteltavassa tapauksessa kyseessä olevaa tuomiota ei olisi mahdollista tunnustaa sen Italiassa tapahtuvaa täytäntöönpanoa varten siksi, että ATAUlle (alias ATAU) ei ollut ilmoitettu oikeudenkäynnin ajankohdasta, ja ylioikeuden (corte d’appello) olisi siten luovutettava hänet Slovakian tasavaltaan, vaikka hänellä on oikeus suorittaa rangaistus Italiassa ja hän on pyytänyt sitä. Jos asiassa sen sijaan sovelletaan unionin oikeutta, johon kyseinen yhdenmukaistettu lainsäädäntö perustuu, täytäntöönpanovaltion tuomioistuin voi harkintansa mukaan arvioida, tunnustaako se ulkomaisen langettavan rikostuomion, ja jos tunnustaa, kieltäytyä luovuttamisesta ja määrätä rangaistuksen täytäntöönpantavaksi Italiassa.

Vaikuttaakin siltä, että unionin oikeuden kanssa yhdenmukaistettu Italian laki, joka koskee langettavien rikostuomioiden tunnustamista sekä välittömästi että välillisesti eurooppalaisen pidätysmääräyksen kautta, on ristiriidassa unionin oikeuden kanssa, kun siinä säädetään velvollisuudesta (eikä mahdollisuudesta)

kieltäytyä tunnustamisesta siinä tapauksessa, että edellä mainitut menettelylliset vähimmäistakeet eivät täyty.

Tästä syystä on selvitettävä, onko unionin oikeutta tulkittava tällä tavalla ja onko se tässä merkityksessä pätevä.

Asiassa on näin ollen tarpeen esittää SEUT 267 artiklan mukainen ennakkoratkaisukysymys.

4. Ennakkoratkaisukysymys.

Euroopan unionin tuomioistuimelta tiedustellaan, onko seuraavia säännöksiä:

- 13.6.2002 annetun neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS 4 artiklan 6 kohta
- 27.11.2008 annetun neuvoston puitepäätöksen 2008/909/YOS 9 artiklan 1 kohdan i alakohta ja 25 artikla

yhdessä luettuina tulkittava siten, että

1. täytäntöönpanovaltion tuomioistuimella, jota on pyydetty tunnustamaan ulkomainen, täytäntöönpanokelpoinen langettava rikustuomio, on harkintansa mukaan oikeus mutta ei velvollisuutta kieltäytyä tuomion tunnustamisesta, mikäli käy ilmi, että oikeudenkäynnissä, jonka päätteeksi kyseinen tuomio on annettu, syytetylle ei tarjottu mitään neuvoston 27.11.2008 tekemän puitepäätöksen 2008/909/YOS 9 artiklan 1 kohdan i alakohdassa tarkoitetuista menettelyllisistä takeista
2. täytäntöönpanovaltion tuomioistuimella, jota on pyydetty antamaan luovutusmääräys tuomion täytäntöönpanoa varten annetun eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteella, on oikeus – mikäli edellytykset määrätä tuomittu luovutettavaksi tuomion antaneeseen valtioon ja edellytykset sille, että luovuttamisesta kieltäydytään määräämällä samalla rangaistus suoritettavaksi täytäntöönpanovaltion alueella täyttyvät samanaikaisesti – kieltäytyä luovuttamisesta, tunnustaa tuomio ja määrätä tuomio täytäntöönpantavaksi omalla alueellaan, vaikka oikeudenkäynnissä, jonka päätteeksi tunnustettu tuomio on annettu, syytetylle ei olisi tarjottu mitään neuvoston 27.11.2008 tekemän puitepäätöksen 2008/909/YOS 9 artiklan 1 kohdan i alakohdassa tarkoitetuista menettelyllisistä takeista?

[– –] [ohjeita kansallisen tuomioistuimen kirjaamolle]

Napolissa [– –]

[– –]